

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 631/2021-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Dudíša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 49 Ek 1245/2020 zo 17. decembra 2020, [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Česká republika, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 25 Ek 1129/2020 z 29. januára 2021 a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Česká republika, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 22 Ek 1270/2020 z 12. januára 2021, zastúpených [REDACTED], advokátom, [REDACTED], takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia označení v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 28. februára 2021 domáhali vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Sťažovatelia navrhujú zrušiť napadnuté rozhodnutia a vec vrátiť na ďalšie konanie. Na výzvu ústavného súdu podaním z 11. novembra 2021 bolo [REDACTED], konateľkou [REDACTED], doručené jej vyjadrenie, ktorého prílohou je list Slovenskej advokátskej komory [REDACTED] zo 6. októbra 2021, z ktorého vyplýva, že zástupca sťažovateľov [REDACTED] má rozhodnutím predsedu Slovenskej advokátskej komory pozastavený výkon advokácie

a za svojho zástupcu si ustanovil [REDAKOVANÉ], advokáta, [REDAKOVANÉ],
registračné číslo [REDAKOVANÉ]

2. Podstatou všetkých ústavných sťažností je námietka, že napadnutými uzneseniami okresného súdu v dotknutých konaniach vedených na základe opätovných návrhov na vykonanie exekúcie bola zmarená možnosť sťažovateľov v postavení oprávnených vymáhať proti povinným trovy tzv. starých exekúcií napriek tomu, že ide o pokračovanie v pôvodnej exekúcii.

3. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 219/2021-14 z 27. apríla 2021 boli veci sťažovateľov spojené na spoločné konanie.

4. Z ústavných sťažností a príloh k nim priložených vyplýva, že napadnuté uznesenia boli vydané v konaní o opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení niektorých exekučných konaní“).

5. V súvislosti s rozhodovaním o opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie podľa § 9 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní sťažovatelia zastávajú názor, že okresný súd zavádza ako výlučný kauzálne príslušný súd na exekučné konania nesprávnu a nespravodlivú aplikačnú prax, v dôsledku ktorej sú poškodzovaní veritelia a zvýhodňovaní dlžníci.

6. Je praxou okresného súdu, že pri konaní o opätovnom návrhu na vykonanie exekúcie sa nevydáva poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vzniknutých oprávnenému v súvislosti so starou exekúciou, a to paušálnych trov v súvislosti so zastavením starej exekúcie vo výške 42 eur (suma 35 eur + daň z pridanej hodnoty podľa § 6 ods. 1 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní).

7. Okresný súd argumentuje najmä tým, že:

- podľa zákona o ukončení niektorých exekučných konaní má paušálne trovy v súvislosti so zastavením starej exekúcie vo výške 42 eur platiť exekútorovi oprávnený,
- upovedomenie o zastavení starej exekúcie je síce exekučným titulom v súvislosti s paušálnymi trovami starej exekúcie, ale iba zo strany exekútora voči oprávnenému,
- rozhodovacia prax ústavného súdu týkajúca sa paušálnych trov starej exekúcie nepovažuje za rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít,
- nepovažuje dôvodovú správu k zákonu o ukončení niektorých exekučných konaní za zdroj, z ktorého by vyplýval zámer (úmysel) zákonodarcu v súvislosti so zastavovaním starých exekúcií a podávaním opätovných návrhov na vykonanie exekúcií,
- podľa § 9 ods. 3 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s podaním opätovného návrhu na vykonanie exekúcie okrem náhrady súdneho poplatku za opätovný návrh.

II.

Argumentácia sťažovateľov

8. Podstatou argumentácie sťažovateľov je to, že podľa ich názoru napadnuté rozhodnutia sú arbitrárne z týchto dôvodov:

- a) Zákon o ukončení niektorých exekučných konaní vo svojom texte výslovne nerieši otázku nároku na náhradu paušálnych trov starej exekúcie v súvislosti s opätovným návrhom na vykonanie exekúcie. To však neznamená, že oprávnený nemá nárok na jej náhradu. Zákonodarca svoj zámer výslovne uviedol do dôvodovej správy k § 9 ods. 3 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní, kde je uvedené, že „oprávnený môže požadovať úhradu paušálnych trov od povinného ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky“. Sťažovatelia podotýkajú, že dotknuté ustanovenie sa v rámci legislatívneho procesu v parlamente nemenilo, a teda v tejto súvislosti nemožno konštatovať, že by sa tento zámer zákonodarcu schválením zákona o ukončení niektorých exekučných konaní akokoľvek zmenil.
- b) Nárok oprávneného na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky plynie z § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Ďalšia osobitná zmienka nemusela byť uvedená ešte aj v zákone o ukončení niektorých exekučných konaní.
- c) Porušovateľ nezohľadňuje, že sťažovatelia nielenže stále nedostali zaplatenú pohľadávku od povinných, ale štát prostredníctvom súdu ešte povinných jednostranne chráni, aby nemuseli zaplatiť všetky náklady spojené s uplatnením pohľadávky.
- d) Zákon o ukončení niektorých exekučných konaní priznáva nárok na paušálnu náhradu trov starej exekúcie exekútorovi proti oprávnenému. Po úhrade tejto paušálnej náhrady nárok exekútora proti oprávnenému zaniká. Následne ide o výdavok, ktorý oprávnený vynaložil pri vymáhaní dlhu proti povinnému, a teda musí mať proti povinnému nárok na jeho náhradu v rámci exekučného konania na základe opätovného návrhu.
- e) Porušovateľ nezohľadňuje širší kontext zákona o ukončení niektorých exekučných konaní a ani to, že opätovný návrh na vykonanie exekúcie je vo svojej podstate pokračovaním starej exekúcie.
- f) Neexistuje žiadny rozumný dôvod, pre ktorý by malo v rámci novej exekúcie len z titulu podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie dôjsť k zníženiu dlhu povinného. Účelom zákona o ukončení niektorých exekučných konaní nebol zásah do práva oprávneného na majetok spočívajúci v znížení pohľadávky o náklady, ktoré oprávnenému vznikli v súvislosti s vymáhaním pohľadávky od povinného.
- g) Tým, že ide o kvázi pokračovanie starej exekúcie, tak sťažovatelia zastávajú názor, že v rámci exekúcie na základe opätovného návrhu by mal mať oprávnený nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vzniknutých v súvislosti so starou exekúciou, t. j. paušálnej náhrady trov starej exekúcie vo výške 42 eur.
- h) Sťažovatelia zastávajú názor, že § 9 ods. 3 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní bol namierený predovšetkým na to, aby si oprávnení nemohli v rámci opätovného návrhu uplatňovať nárok na náhradu trov právneho zastúpenia za prevzatie vecí a podanie návrhu.
- i) Napriek tomu, že nárok na náhradu paušálnej náhrady trov starej exekúcie vo výške 42 eur nie je oprávnenému proti povinnému priznaný exekučným titulom, ide o výdavok vyplývajúci zo zákona a ešte aj z exekučného titulu (§ 6 ods. 3 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní), hoci proti oprávnenému. V exekučných konaniach sa bežne vymáhajú náklady spojené s uplatnením pohľadávky, ako napr. náklady na úradné osvedčenie fotokópie exekučného titulu, ktorý sa pripájal k návrhu na vykonanie exekúcie.

j) Porušovateľ ignoruje rozhodovaciu prax ústavného súdu. Zľahčovanie záveru, že rozhodnutia súdov sú individuálne posúdenia prejednaného skutkového stavu, je účelové. Tu ide o otázku nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky v súvislosti so starou exekúciou vrátane nároku na náhradu paušálnych trov starej exekúcie, ktorých výška vyplýva zo zákona o ukončení niektorých exekučných konaní. Sťažovatelia napríklad poukázali na niekoľko rozhodnutí ústavného súdu, v ktorých sa uvádza veta: „Navyše, je potrebné dodať, že sťažovateľke nič nebráni podať opätovne návrhy na vykonanie týchto exekúcií podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z., v rámci ktorých si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky.“ Ústavný súd uvedené opakuje konštantne naprieč svojimi senátmi (napr. II. ÚS 211/2020, II. ÚS 235/2020, II. ÚS 251/2020 I. ÚS 224/2020, I. ÚS 205/2020, I. ÚS 253/2020, IV. ÚS 160/2020, IV. ÚS 216/2020, IV. ÚS 238/2020, III. ÚS 219/2020, III. ÚS 235/2020, III. ÚS 252/2020). Použiteľné sú aj závery z nálezu sp. zn. PL. ÚS 6/2016.

k) V dôsledku napadnutých uznesení porušovateľa nemôžu sťažovatelia v exekučnom konaní vymáhať paušálne trov starej exekúcie vo výške 42 eur.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie označených základných práv sťažovateľov napadnutými uzneseniami okresného súdu v dotknutých konaniach vedených na základe opätovných návrhov na vykonanie exekúcie, v dôsledku ktorých podľa sťažovateľov bola zmarená ich možnosť v postavení oprávnených vymáhať proti povinným trovu tzv. starých exekúcií.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami okresného súdu:

10. Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutými uzneseniami okresného súdu konštatuje, že okresný súd sa adekvátnym spôsobom vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré sťažovatelia predniesli v totožnom rozsahu v ústavnej sťažnosti, ako aj v ich sťažnosti proti uzneseniam okresného súdu, ktorými boli zamietnuté návrhy sťažovateľov v postavení oprávnených na vykonanie exekúcie v časti paušálnej náhrady trov starej exekúcie.

11. Konkrétne okresný súd poukázal predovšetkým na skutočnosť, že dôvodová správa nie je právne záväzným výkladom normatívneho textu, ktorý podáva jedine súd. V tejto súvislosti okresný súd zdôraznil, že aj keď sa možno domnievať, že dôvodová správa vyjadruje úmysel zákonodarcu, v tomto konkrétnom prípade možno s uvedeným výrazným spôsobom polemizovať. Podstatnou pre okresný súd bola skutočnosť, že zákon o ukončení niektorých exekučných konaní bol dotknutý viacerými zmenami aj pri prerokovaní v Národnej rade Slovenskej republiky, pričom z obsahu celej dôvodovej správy je zrejmé, že nekorešponduje s prijatým normatívnym textom zákona vo viacerých bodoch, na ktoré v konkrétnostiach okresný súd poukázal. V tomto kontexte okresný súd poukázal na § 9 ods. 3 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní, z ktorého textu podľa jeho názoru bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že okrem náhrady súdneho poplatku za návrh oprávnený nemá nárok na náhradu trov spojených s jeho podaním.

12. V tejto súvislosti považuje ústavný súd za podstatné poukázať na to, že zmysel a účel zákona možno nepochybne abstrahovať aj z autentických dokumentov vypovedajúcich o vôli a zámeroch zákonodarcu, medzi ktorých obsahové zdroje nepochybne patrí aj dôvodová správa. Práca s dôvodovou správou na účely výkladu normatívneho textu má svoje vnútorné aplikačné limity. Spravidla o nej možno uvažovať v prípadoch, ak znenie normatívneho textu pripúšťa viacero výkladových alternatív, ak je však doslovné znenie interpretovanej právnej úpravy dostatočne jasné, je potom takéto znenie rozhodujúce.

13. Z ústavnoprávneho hľadiska je pre posúdenie sťažnostných námietok ďalej podstatné, že okresný súd v napadnutých uzneseniach na zdôraznenie správnosti uznesenia o zamietnutí časti návrhu explicitne uviedol, že z § 48 ods. 2 Exekučného poriadku bez pochybností vyplýva, že pre podanie návrhu na vykonanie exekúcie sa vyžaduje exekučný titul, ktorým sťažovatelia na vymoženie sumy 42 eur nedisponujú, pričom normatívny text § 9 ods. 1 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní vylučuje (ako *lex specialis*, pozn.) použitie § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, na ktorý sťažovatelia poukazujú aj v ústavnej sťažnosti, s výnimkou výdavkov za uhradený súdny poplatok.

14. Okresný súd v uzneseniach o zamietnutí časti návrhu, ktoré vydal vyšší súdny úradník a s ktorých závermi sa stotožnil pri rozhodovaní o sťažnosti sudcu okresného súdu, poukázal aj na to, že upovedomenie o zastavení starej exekúcie s výzvou na úhradu paušálnych trov je exekučným titulom. Avšak označený exekučný titul zakladá oprávnenie súdneho exekútora vymáhať paušálne trovy od oprávneného. Uvedený exekučný titul nezaväzuje k plneniu povinného (ktorému sa ani nedoručuje) a ani nie je vydaný v prospech oprávneného. Oprávnený tak nedisponuje exekučným titulom na vymáhanie paušálnych trov od povinného. Úhradou paušálnych trov oprávneným súdnemu exekútorovi totiž podľa názoru okresného súdu nedochádza k prechodu práva z exekučného titulu (zo súdneho exekútora na oprávneného) a ani nedochádza k prechodu uloženej povinnosti z exekučného titulu (z oprávneného na povinného).

15. Okresný súd na základe už uvedeného dospel k právnomu záveru, že oprávnený má opätovným návrhom na vykonanie exekúcie právo uplatniť si nárok len na to, čo mu priznáva exekučný titul, na ktorého podklade sa má exekúcia vykonať, a nárok na náhradu súdneho poplatku, ktorý bol povinný zaplatiť za podanie tohto návrhu. Pokiaľ okresný súd na základe uvedenej myšlienkovvej konštrukcie dospel k záveru, že z § 9 ods. 3 zákona o ukončení niektorých exekučných konaní vyplýva, že oprávnený nemá nárok domáhať sa paušálnej náhrady trov starej exekúcie, nemožno jeho záver považovať za ústavne neudržateľný.

16. K argumentácii sťažovateľov, podľa ktorej uvedené paušálne trovy starej exekúcie v sume 42 eur predstavujú príslušenstvo pohľadávky, ktoré nemusí byť v súčasnosti a nemuselo byť ani v minulosti priznané exekučným titulom, je potrebné uviesť, že tento ich právny názor má možno oporu v dôvodovej správe vydanéj k zákonu o ukončení niektorých exekučných konaní, ale zároveň je v zjavnom rozpore s jasne formulovaným zákonným textom. Ako už bolo naznačené (bod 12), v prípadoch vzájomného významového konfliktu medzi doslovným výkladom normatívneho textu a subjektívne historickým výkladom nemôže ani jasne formulovaný úmysel zákonodarcu vyjadrený v dôvodovej správe prevážiť nad jasne formulovaným textom právnej úpravy, pretože z hľadiska právnej istoty adresátov normatívneho pôsobenia zákonodarcu nie je rozhodujúce to, čo normotvorca chcel v texte právneho predpisu vyjadriť, ale to, čo skutočne

vyjadril, pretože len daný text bol verejne vyhlásený. Pokiaľ ide o príslušenstvo pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, toto musí byť pokryté už exekučným titulom.

17. Ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenia okresného súdu o zamietnutí sťažností sťažovateľov nenesú znaky extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a argumentácia okresného súdu je akceptovateľná a v nijakom prípade ju nemožno označiť za arbitrárnu. Okresný súd jasne, zrozumiteľne a logicky vysvetlil, akými úvahami sa pri svojom posúdení spravoval. Ústavný súd za týchto okolností nemá ústavne relevantný dôvod a ani oprávnenie na to, aby prehodnocoval skutkové a právne závery okresného súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom uvedeným v napadnutých uzneseniach okresného súdu nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor okresného súdu svojím vlastným.

18. Ústavný súd považuje za podstatné ďalej uviesť, že súčasťou jeho rozhodovacej činnosti je séria rozhodnutí o odmietnutí ústavných sťažností (na ktoré poukazujú aj sťažovatelia vo svojich ústavných sťažnostiach, pozn.) týkajúcich sa vtedajšími sťažovateľmi neúspešne predpokladaného porušenia ich základných práv výzvami na úhradu trov starých exekúcií v upovedomeniach o zastavení starých exekúcií vydaných súdnymi exekútormi podľa zákona o ukončení niektorých exekučných konaní, ktorých obsahovou súčasťou je aj formulácia, podľa ktorej „sťažovateľovi nič nebráni podať opätovne návrhy na vykonanie týchto exekúcií podľa § 9 zákona č. 233/2019 Z. z., v rámci ktorých si môže uplatniť aj náhradu paušálnych trov starej exekúcie ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky“, pričom táto nemá žiaden ústavnoprávne relevantný význam pre posudzovanie tejto veci alebo vecí obdobnej povahy.

19. V danom prípade nejde o vyslovenie ústavnoprávne významného právneho názoru, keďže tento sa netýka podstaty rozhodovania ústavného súdu pri posudzovaní skôr podaných ústavných sťažností (*ratio decidendi*), ale budúceho možného návrhového uplatnenia náhrady paušálnych trov starej exekúcie. Citovanú formuláciu je preto potrebné vnímať len ako deklaráciu procesnej legitímácie sťažovateľa spojenej s možnosťou podania opätovného návrhu na vykonanie exekúcie (teda načrtnutia popísanej možnosti), nie však s odobrením dôvodnosti predmetnej náhrady, teda legitímácie vecnej. Tá môže byť, samozrejme, posúdená až v konaní, v ktorom k posudzovaniu uplatneného nároku dôjde, nie vopred a hypoteticky.

20. Pokiaľ ústavný súd v odôvodnení uznesení, ktoré sťažovatelia uvádzajú v ústavných sťažnostiach, vyslovil, že oprávnený si môže uplatniť náhradu paušálnych trov starej exekúcie v novom exekučnom konaní ako náklad spojený s uplatnením pohľadávky, takýto názor nepredstavuje pre exekučný súd záväzný právny názor, podľa ktorého by musel opätovnému návrhu na vykonanie exekúcie v tejto časti vyhovieť.

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavné sťažnosti sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnené.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými uzneseniami okresného súdu:

22. K namietanému porušeniu týchto práv je potrebné uviesť, že sťažovatelia namietajú porušenie označených práv v spojení, resp. v nadväznosti na namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v tomto prípade nedošlo k porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto ďalších označených práv.

23. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol aj túto časť ústavných sťažností podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu:

24. Sťažovatelia v ústavných sťažnostiach namietajú aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Uvádzajú, že podľa ich názoru v dôsledku nesprávneho postupu okresného súdu došlo k zbytočným prietahom v ich konaniach.

25. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“ (I. ÚS 24/03, II. ÚS 66/03, IV. ÚS 15/03), pričom „tento účel možno zásadne dosiahnuť právoplatným rozhodnutím“.

26. Ústavný súd zistil, že konania, v ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, boli právoplatne skončené ešte pred podaním ústavných sťažností. Stav právnej neistoty sťažovateľov bol odstránený právoplatným skončením konaní, v ktorých namietajú porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol aj túto časť ústavných sťažností podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Keďže ústavné sťažnosti sťažovateľov boli odmietnuté ako celok už pri ich predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ich ďalších návrhoch v uvedených veciach stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu